

ලක්ෂ්මන් වැලිවිටිය
Barrister & Solicitor

මෘදු

කෙටිකතාව

යෝවන දේව ගැතිවරයාගේ “කිරිය” කඳුම්බයක් මෙන් එකවර මතු විය. ඒ කෙතරම් වේගයෙන් මතු වූයේද, පැතුරුණේද කිවහොත් එම හඩින් මුළු නගරයම හිඟවී ගියා. එම නිතර්ගත නගරයක් නගරයක් පායා වේගයෙන්ද, හැදුමේද, ගාමනිගේද පැතිරුණේය. ගිහි ගහන අවිච්චි, සුමුදු සැන්දසුම්, ගිහයා රාත්‍රියේද, පැතිරුණේය. මිනිසුන් ගැහැණුන් මනුෂ්‍ය පුරා ව්‍යාප්තයන් වටා ගැටීමක්ව පුළුස්සූ මෝසරයකට මෙන් ය. ඔවුන්ගේ හදවත් තුළ ඒවා හාද වූයේ මත්තුයක් මෙන් ය. ඔවුන් මෙම මත්තුයක් කෙතරම් ඔහු කෙසේ හැසුරුවූයේද කිවහොත් හෘද්‍යාංගම දැකවත් මතුවී ඔහුගේ පුරාවෘත්තිය මත දැවීමට හේතු වූහ. ඔහු කෙසේ උපත් හත්කියක් පැතිරී මතුවන්නට වූයේ සීමා රහිත උද්ඝෝෂයකිනි. බොහෝදෙනා ඔහු හෙවත් පැහැදීමේදී උමතු ආගමික උත්සාහයකින් මෙන් ය. ඔවුහු ප්‍රසිද්ධියේද, අප්‍රසිද්ධියේද, දිවා රැගෙන බැසීමේ නොව මතුවන්නට වූයේ මේ මුහුදුරයා පිළිබඳවය.

ඔහුගේ කතාබහද, ඇතිවුම් හා පැවතීම් ද, සන්සුන් විය. අර්ථවත් විය. ඒවා තුළ ප්‍රබෝධයක් හැඟවී ය. හේ හිඟවී ගියා. සංවර විය. ඔහුගේ තෙපලිම ආහනද ජනතා විය. මගීර විය. බොහෝදෙනා මතුවන්නට වූයේ ඉද්ධාවන්තයකුගේ ආගමනයක් පිළිබඳවය. කතාන්තර, උපකතාන්තර, අනුකතාන්තර සමඟ මුහු වී යොවන මෘදුකෙන් මඳ වැඩුණු අහවේශයක් වූවේ වූවේ හෙයිනි කතා අසුරුණේය. ඒ මගීර කතා තුළ සැක සහන අවිච්චියක් පහළ නොවූයේ රහසිග්‍රහණ පටි කරන්නට ජනතා තුළ තිබූ නොකමෙන් හිසය.

ලග ලගම සිදුවන බොහෝ අද්විතමාන දේවල් පිළිබඳව රාවය, දේවගැතිවරයා ජීවත් වූ තාපසාරාමයෙහි ඉටතට ඉතිරිවන්නට වූයේ ඉක්මණින්මය. බොහෝ වෙනත් පුජකවරුන්ද, සැදැහැටිකුන්ද, ආගමික උත්සාහයන් පෙළෙන්නේද, අහවිච්චි වන තරමේ රාවත් කරා මතුවන්නට වූයේ ය. එක්තරා දිනක තබා තිබූ මෘත අද්විතයක් තැන්පත් කළ නැත සිට දේවස්ථානයක පිටතට පියඹා ගිය බවට කරා පැතිරෙන්නට වූයේ පුළු මුහුදක් මෙන් ය. දේව ගැතිවරයාගේ අද්විත බලය පිළිබඳව හතර විදහත්මය මෙන් කරාන්තර මතු විය. සමහර විටකදී දේවගැතිවරයාගේ දෙඅත්මේ මධ්‍ය ලක්ෂණයද, උඩුපතුල් මත්තෙහිද මඳ බිඳ වැහෙන බවට කරා පැතිරෙන්නට වූයේ එක්වරම වැඩි වී හැකි එන ගංගාවක ජලය උතුරන්නක් මෙන් ය.

රෝගයෙන් පෙළෙන්නා වූ කුඩා දරුවන්ද, උත්සාහයෙන් කුමක් වැඩුණු තරුණියන් ද, පියපත් හා මව්වරුන්ද, අහවිච්චි, සොරුන් හා බිහිරිණිද, අබිබුනාගයන් හා පෙළියේ රෝගිණියද, හිමිදියවුණි, ගිහි අවිච්චි, සුරා සාමයේදී, දේවස්ථානය කරා වැළ නොකැඩී රොග වූවේ ය. සාත්තුවරයාගේ ඉද්ධා වූ අහවිච්චි මතුයේ තබා ආබිච්චියක් ලබා ගැනීමටත්, ඔවුන් වෙනුවෙන් කරනා යාඥා කිරීමක් ඇතිවීමටත් ඔවුහු පොර කැපවිය. සාත්තුවරයාගේ ආබිච්චියගෙන් ඔවුන් ඒ මොනාගෙන් හෝ පසු දිනයේම ආබිච්චියකට මෙන් සම්පූර්ණයෙන්ම සුවපත් වූවේ ය. කළුල පිරුණු මුහුණින් සාත්තුවරයා ඉදිරියේ දුක නමා වැටෙමින් කෙරෙන ස්තූති ගීතිකාවෙන් දේවස්ථානය පිරී ඉතිරි ගියේය. “දේවියනි”, මිනිසුන් තොල් මතුරණ තනිත් පරිසරය ගිහවත් විය.

මෙය සැබෑ සුව කිරීමක්ද, මෝහනයක්ද, ආගමික උත්සාහයක්ද, විජිතවත්ද?, මුද්‍රිතමත ව්‍යාප්තයන් වීවාද කරන්නට වූයේ සුද්ධියක් පැතිරෙන්නක් මෙන් ඉක්මණින් හා අනුකමපා වර්තවය. එය ඉද්ධාවන්තයකුගේ බලයක් යයිද, ආගමික අහවේශය වැඩි දියටු දැමීමක් යයිද, ඉද්ධා වන්තයකුගේ ආගමනයක් යයිද හැටහත් අලුත් කතා මතු විය. සීමාව ඉක්මවූ වැහැරුණු මුහුණ කරා වන්දනාකරුවන්ගේ හදවත් ස්වේච්ඡායෙන් පිරී වියලුණු දෙතෙන් මත කළුල තත්වනට මේ කරා සමත් විය.

දේවගැතිවරයා තාපසාරාමයේ සිය කුඩා කුටියේ පොරොන් මෙන් වන් මව් වන්දනාකරුවන්ගේ සාදු හඬ පැතිරුණේය. ඔහු දැකීමටත්, දේව වචනයක් ඇසීමටත් ජනතා තුළ තිබූ මනසදාළ අහස තරම් උස විය. එතුමා යනන බම මව්වරුන් සිය කුඩා රෝගී දරුවන් සැකසුවේය. ගිය මග සිය ගන්තේය. බොහෝදෙනා ඔහු දැකීමටත්, ඔහුගෙන්

සිතුවම - නිමල් කුමාර දිසානායක

දෙවියන්ට ඔබ්බෙන්

වචනයක් ඇසීමටත්, සහි ගණන් දේවස්ථානය අසල ගෙවීවේය. ඇතින් ඔහුගේ රුව මතුවෙමින් “සාදු” හඬ මතු වූයේ නොහවිච්චි ගියේ මෙන් ය.

“අපගේ පාපයන් වෙනුවෙන් යාඥා කරන්න...” සැදැහැටිකුන්ගේ හඬ දේවස්ථානයේ සිඟින්නට වූයේ යොන්දරුණය මතු කරන්නක් මෙන් ය.

මධ්‍යම රාත්‍රිය ගෙවමින් තිබුණි. දේව ගැතිවරයා සන්සුන්ව නිදා සිටියේය. ඔහුගේ ඉරියව් ගැන් නිත විය. නියළු කුටියේ පරිභෝජනය සැකා වූ නාණඩ අතලොස්ස ඔහුගේ අල්පේවී ජීවිතය මොනවට බියා පැවේය. ඔහු සන්සුන්ව නිදා සිටි නොසෙල් වන ඉරියව් මවිත කරවන සුළුය. ඔහු තුළින් ඇඳගෙන බලයක සුවදක් හමන්නා සේ විය.

එක්වරම ගින්නේදී, තව වරක් ගින්නේදී නොගින්නේදී අතරේන් තවත් වරක් අවධියෙන් සිටින්නක් මෙන් ද දේව ගැතිවරයා ගැඟුණේය. කෙතෙකු හඬන්නක් මෙන්ද, ඉතිරිවන්නක් මෙන්ද, ඇතින් යෙමෙන් ඇසගතවා මඟට දැනුණේය. ඒ හඬ වරක් දේවස්ථානයේ අත කෙළවරක සිට මෙන්ද, තවත් වරක් තම කුටිය ඔබ්බෙන්ද, හැගෙන්නක් මෙන් මඟට දැනුණේය.

ඔහු යෙමෙන් යන මත වාසිය. ඔහුගේ සන්සුන් ගත මෙන්ම පාචනය රහිත දෙපාද, අළු පේට් බැබිලුණේය. උදාර පියන් පත් කෙරෙහි වර්ධ කළ හේ යෙමෙන් තම දෙනෙත් ඇදුරට යැවීය. දේවස්ථානය භූමියේ අත මායිමේ වන්දනාකාරයන් නිදා සිටුණු මහු දුටුවේය. එහෙත් තමාගේ කුටියට හදිසා ගල්පෙළ මුල ඉදි සිටිනා තරුණියක් මහු දුටුවාය. ඇය හඬනා හඬ මඟට ඇසුණේය. ඔහු තුමුණිමතු විය. සැදැහැටි නිබුණි. ඇය වලාකුළෙන් නොර විය. වියළි සුළු යෙමෙන් ගැමිය. දේව ගැතිවරයා හෙමෙන් ඇය වෙතට ඇවිද ගියේය. ඇය පෙහෙන මානයේ ගැටුණේය. ඔහුගේ මෙව්ව සැදු සුළු සමඟ ගටන්නට විය.

“වියාණෙනි.... මම සැකසුම් මොනක් අත නගරයේ සිට මිහිතුවා දැක ගැනීමට පැමිණියෙමි.” ලගන්නා හඬින් තරුණිය පැවසුවාය. ඒ හඬ සංගීතයක් මෙන් විය. ඇය වරින් වර යෙමෙන් ඇගේ සිහි දුටු හෙයින් හෙවත් ඇගේ ඇති ශුචි යවමින් හැටවේවිය. මී රන් පැහැති සුරුපිණියක් විය. දේවගැතිවරයා හේ දෙපා වරින් ඉදිරියට පියා හැඟුවේය. මහු නිදාහේ පහසුවෙන් සැදු එළියේ හැකි සිටියේය.

“මබ නගරයේ සිටද?” නැගුණේය. වන්දනාකරුවන් මේ යාමයේ මෙදෙනට නොඑනි. ඔවුහු සිටින්නේ දේවස්ථානයේ අතෙන් පැවේය.” මහු තම අත වල කරමින් පැවසුවේය. ඇය හිඳු මුත් තැනම නොසෙල් වී සිටියාය. නොසෙල් වෙත ඇසින් දේවගැතිවරයා දෙස එක එල්ලේ බලා සිටියාය. ඇයගේ අලංකාර දෙනෙත දෙනෙත දෙනෙන් හා එක්වරම ගැටුණාක් මෙන් නොසෙල් වී නැටුණි. ඒ දෙනෙත් කුළුලෙන් දිලියෙන හැටි මහු දුටුවේය. ඇය හඳු නැගෙන කිරිකයක් විය. මහු ඉවත බලා ගත්තේය.

“දින මොනක් මිබුණා දැනුණු රිසියෙන් මේ දුර පැමිණියෙමි.” “අහන් දෙවියනි.” මහු තොල් මතුළේය. “පටිකාර මා වෙනුවෙන් යාඥා කරන්න පියකුමනි.” මා මවේ ආබිච්චිය පතා පැමිණියෙමි.” දේව ගැතිවරයා කිසිවක් නොපැවසීය. ඇය නැටහත් ඉතිරිවන්නට වූවාය. “නැගුණි ඔබට කුමක් සිදුවේද?” “ඒ පටිකාරයා මගේ දරුවා මා දැකීමට පියකුමනි. අහන් මගේ කුඩා දරුවා?” ඇය නැටහත් ඉතිරිවන්නට වූවාය.

“මහු කවුරුන්ද නැගුණි?”

“ඒ පටිකාරයා” ඇය හඬන්නට වූයේ නොහවන්නේය. දේව ගැතිවරයාට සැදු එළියේ රඳවීම දැනුණේය. පාළු ඇසක් කැබි පෙනුණේය. බොල් සුළුමෙන් කඳුකර බව හැඟුණේය. මහු තුළ අනුකමපාවත් වන වනා උපන්නේ ඇය වෙතට යෙමෙන් දු විය.

“නැගුණි, කුඩා දරුවන් දෙවියන්ගේ මාලිගය ඉදිරියේ බිසෝ සැකෙත් නොරව සිටින බව කුම දන්නවාද?”

හුමේ දරුවාද එතන සිටිනු ඇත?”

“අහන් වියාණෙනි, මී සුමුදු ලෙවයාය. ඇය ඉතිරිවනා හඬින්, ලොවකට මෙන් ඇයගේ සැලෙන ලෙම පෙදෙසත් ඔහුට සැදු එළියේ පෙනුණේය. “හඬ වැටීමෙන් පළක් නැත. ඒ ලදුරුවා දේව දැනීමට අනුවේ ජීවත් වෙනු ඇත.” “වියාණෙනි, ඒ දරුවාගේ සුවද මට තමන් දැනෙනවා.” “දෙවියන් මබට දරුවා දන්නා සේම ඉතා ඉක්මණින් ආසුරු ලබා ගන්න. ඒ දේව කැමැත්තෙනි.” මහු කීවේය. ඇයගේ ඉතිරිවුණු අවට ඇළුරු රැකීම මෙන් සැලෙන්නට විය.

“ඇඬ නුඹ හඬා වැටෙන්නේ? ලදුරුවා දෙවියන් වචනයේ සමඟ, දේව දැනීමෙන් ගිහිකවනට සමත් දෙනවා ඇත.”

තරුණියගේ ඉතිරිවුණු නොකඩවා ඇසෙයි. ඇයගේ රන්වත් පැහැ කෙස් කළුම සැදු එළියේ දිලුණේය. එය කැටයම් කළ මල් බදුනක් සේ සුන්දර විය. දේව ගැතිවරයා හැම ඇයගේ හිස සමයාට අත ගෙන කැද්දිය ඇඳ ආබිච්චිද කළේය.

“සියල්ල දෙවියන් බලා සිටින්න....” “අහන් දෙවියනි.” මහු මිහිතුවේය.

“නුඹේ දරුවා කිහිම වියසක පසුවීම?” “වියාණෙනි, මා නැඹිහිඟව්නි සිටියේ. මහු මා දැකුණා කර ඒ දරුවා කුස තුළ මව දැකුවා. මහු මට කෙතරම් වද දුන්නාද? කියු ඇය එක්වරම හිස මසවා දේව ගැතිවරයා දෙස බැලුවේය. යෙමෙන් ඇයගේ උඩුකය වසා සිටී ඇදුරු ඉවත් කළාය. ඇයගේ නිරාවන් උඩුකය අළුපේ බඩලත්ව විය. ඇයගේ පියවුරු නිරාවරණය වී ඒ මත වූ සිරුර, තැලීම පැල්ලම රේඛා පෙනෙන්නට වූවාය. ඇය කළු යම් සිතාවත් මතු වන බව දේවගැතිවරයා දුටුවේය. ඔහුගේ දෙනෙත් නිරි වච මඟ හැටුණේය. සැදුළුමය බඩලනා යොවිතියන් උඩුකය මහු දුටුවේය. ඇය ඇසෙන් ඇඳුවන ගෙන තමා ඔසවා ඇයගේ කලවා පෙන්වූවාය. කලවා හරනා පැතිරී මතු වී තිබූ රන්පැහැ පැල්ලම හා සිරුර සැදුළුමය මහු දුටුවේය. ඇත් මෙන් සුදු පැහැති ඇයගේ කලවා අළුපේ සුදු පැහැතිව පෙනුණේය.

ඇය සිතාසෙයි. සුලු කඳුකර විය. අලුගෙන් නොපැහැදිලි ලෙස හඬන්නට වූවේය.

“යක්සයා” දේවගැතිවරයා මිහිතුවේය. ඒ හෙත් තුළ යක්සයා සිතාසෙහි මහු දුටුවේය. “යක්සයා” මහු මිහිතුවේය. මහු වනා පිටුපසට දෙපා තැබුවේය. “මම පලා යා යුතුද?” දේවගැතිවරයා මහුගෙන්ම ඇසුවේය. “මම පලා යන්නේ ඇයි?” මහු මහුගෙන්ම ඇසුවේය. මහු වනා වනා සැදුළුමය තම කුටියට පියමැන්නේය. යක්සයා තමා තුළ ගැටලුවෙන් අසුරු මඟට දැනුණේය. “යක්සයා මා පාලනය කරනවා...” මහු කෙඳිලිවේය. “මහු යක්සයා බිලිවුණා.” තරුණිය සිතාසෙහි නැගී ඇගෙහි කිරිකයක් මෙන් මඟට ඇසුණේය.

දේවගැතිවරයා කුටියේ ද්වාරය අසල නිකැල්ලක්ව සිටියේය. යක්සයා සිතාසෙහි හඬ නවමෙන් ඇසෙයි. යක්සයා තම ශරීරය තුළ මිටි ආත්මයා ගිල ගිහිමින් සිටින අසුරු මඟට දැනුණේය. මහු තමාගේ ඇතිලි දොර රාමුව හා පියන්පත් අතර තබා දොර සියන්පත් ගෙන යෙමෙන් වසන්නට වූවේය. ඔහුගේ දෙනෙත් පිය වී තිබුණි. යක්සයා සිතාසෙහි හඬ ඇසෙයි. කුමෙන් වේදනාවක්ද, කැක්කුමක්ද, මනා වේදනාවක්ද, මනා කැක්කුමක්ද, කෙළවර නිරි වැටීමක් බවද ඒය පත් වූවේය. දොර තුළට නිරිවුණු ඇතිල්ලක මුල් පුළුක සටන් නිම වැටුණේය. වේදනාව එක්වරම හැකි නිරි වැටී ගියේය.

“යක්සයාට බිලි වෙන්නේ නැත.” දේවගැතිවරයා මිහිතුවන හඬ යක්සයාගේ සිතා හඬ පරනා ඇසෙන්නට විය.

සැදුළුමය අලුත් රඳවීමක් විකිලන්නට වූයේය.

රංජිත් රුබි සමඟ සහ තුන්දරු ගීත සමඟින් සුව ඉරිදා වකම රාත්‍රී 8 ට නම්වුවේය

Voice of Lanka 97.7FM 3SER